

[Dohrmann]

og bruge noget mindre i stedet for at gå den anden vej og bruge noget mere og stoppe nogle flere ind i den offentlige sektor og så i øvrigt arbejde kortere tid. Det er ikke så lang tid siden, der var en omtale af, at man i Schweiz havde holdt en folkeafstemning. Nu er Schweiz jo et af de lande, som klarer sig glimrende sammenlignet med mange andre europæiske lande, og schweizerne havde altså den indstilling, at de gerne ville yde noget mere for at få det rettet op igen. Men jeg kan forstå, at i det danske folketing har man lige præcis den modsatte opfattelse: når det går skidt, skal vi slappe af, have det godt.

Det fremgår i øvrigt af de dagsordensforslag, der er fremsat her. Det radikale forslag er meget uldent. Det siger faktisk hverken det ene eller det andet. Det dagsordensforslag, socialdemokratiet og SF har fremsat i fællesskab, lader ingen tvivl tilbage om, at i hvert fald den side mener, at ved at nedsætte arbejdstiden bliver der ansat langt, langt flere. Det er der nok heller ingen tvivl om at der vil blive i den offentlige sektor. Der skal man sandelig nok finde ud af at oprette nogle flere stillinger.

Hvordan vil det egentlig gå ude i den private sektor? Tror man virkelig, at der, fordi man nedsætter arbejdstiden måske med helt op til 5 timer om ugen, vil blive ansat ret mange flere? Jeg tror det ikke. Det vil gå sådan, at man først og fremmest i de mindre virksomheder vil finde ud af, at man rent faktisk ikke har råd til at have nogen beskæftiget mere, og så vil manden og konen selv klare det. Hvis det ulykkelige skulle ske, at man vedtog her i folketinget, at arbejdstiden skulle sættes ned, ville det have lige præcis den modsatte virkning af det, man i øvrigt mener det vil have, nemlig at det vil give større beskæftigelse.

Jeg kan ikke lade være med at sige til regeringen, at nu skal man passe på, at man ikke lige pludselig falder i den VKR-grøft, vi alle sammen husker så tydeligt. Det er f.eks. urealistisk og uklart, når hr. Gammelgaard står her og siger, at arbejdstiden skal overenskomstparterne selv afgøre. Hvad med alle de offentligt ansatte? Hvordan vil regeringen og regeringspartierne forholde sig, hvis arbejdsmarkedets parter lige pludselig blev enige om, at arbejdstiden skal nedsættes til 35 timer? Ville man så fra regeringens side hol-

de på, at de aftaler, finansministeren skal indgå, ikke skal være omfattet af det?

Jeg synes, at regeringen må komme med en klar tilbagemelding her. Hvad vil regeringen? Er den tilhænger af nogen som helst form for generel arbejdstidsnedsættelse i den situation, vi befinder os i? Mener regeringspartierne, at vi har råd til det? Det synes jeg at man skylder ikke alene folketinget, men også de parter, der skal forhandle overenskomsterne, et klart svar på. Den luskede holdning går bare ikke. Det kunne give nogle anledning til at tro, at man måske mener, at det vil være rimeligt med en arbejdstidsnedsættelse på f.eks. 3 timer.

Derfor synes jeg, at hvis denne genopretningsregering, som den kalder sig, vil fastholde de pæne udtalelser og forsøge at køre det igennem, man går og siger at man vil, så må den have en klar holdning til tingene og ikke luske sig lidt igennem og forsøge at spille med fordækte kort. Men som sagt, vi mener ikke, at der er råd til en forkørtelse af arbejdstiden. Hvis den teknologiske udvikling en dag bevirker, at vi kom langt længere ned end de 35 timer, ser vi det gerne, men igen: man kan ikke forbedre landets vilkår ved at begynde at producere noget mindre, og det er det, der vil blive resultatet af de tanker, forespørgerne gør sig.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Nu er der fra borgerligt hold her blevet talt meget om produktivitetstab, at konkurrenceevnen vil dale, alt vil altså gå meget dårligt, hvis arbejdstiden bliver sat ned her i Danmark. Det står vi og diskuterer isoleret, som om Danmark var en eller anden lille ø, der ikke havde noget med omverdenen at gøre overhovedet.

Jeg vil godt sige, hvordan arbejdstiden er i andre lande i Europa: i Belgien er den 36-39 timer, i Finland er den 35-40, i Frankrig er den 36-39, i England er den 37½-40, i Grækenland er den 36-41, i Irland er den 35-40, i Island er den 37½-40, i Luxembourg er den 38-40, i Sverige er den 37½-40, og sådan kunne jeg såmænd blive ved. Dette er ifølge de kollektive aftaler og overenskomster i de forskellige lande, og variationerne, altså yderpunkterne, er begrundet i specielle aftaler for skiftehold og specielle produktionsgrene.